

Discurs pel “Sí a la Independència”

Senyores, senyors.

En primer lloc vull donar les gràcies a tota la gent de Castellbisbal que amb el seu compromís han fet possible aquest acte d'avui, i em sento especialment orgullós per tenir l'honor de poder dirigir-me a tots vostès en aquest moment històric per al nostre país.

El proper diumenge dia 13 de desembre del 2009 es realitzaran en més de 150 viles i ciutats catalanes consultes sobre la independència de Catalunya. Democràcia en el seu estat més pur. En tres mesos hem passat de la primera consulta d'Arenys de Munt a organitzar-ne més de 150, i cal que siguem plenament conscients d'aquest salt qualitatiu i de les implicacions polítiques que aquest onada comporta i comportarà. Gràcies a la iniciativa, a la determinació, i a la valentia dels homes i dones de totes aquestes poblacions, podem assegurar que el diumenge dia 13 serà tot un èxit. Serà el principi de la nostra victòria. I en podem estar ben orgullosos.

El gest patriòtic de tots vostès en votar sí a la independència de Catalunya, representa la primera vegada en els darrers trenta anys de llibertat condicional vigilada, no pas d'autèntica democràcia, no ens deixem enganyar, en què per primer cop els catalans sortim de la trinxera identitària on sempre estem intentant defensar els nostres trets nacionals, sigui la llengua, sigui la nostra història o siguin les nostres tradicions, per a passar a l'atac i portar la iniciativa per tal d'assolir la nostra autèntica llibertat com a poble, que no és, ni n'existeix cap altra, que la nostra independència política. No es guanya cap batalla quedant-se permanentment a la trinxera. D'aquí la importància d'aquesta consulta. Podríem dir que per als catalans representa el Prats de Molló del segle XXI; les primàries de la nostra independència que poble a poble les anirem guanyant; la reconquesta de l'autèntic esperit de Catalunya que se'ns ha volgut robar amb guerres i amb dictadures. I ho hem de dir ben alt: amb guerres i dictadures, al llarg de més de 300 anys però que ni Espanya ni França no han aconseguit aniquilar.

Catalunya no té cap possibilitat de desenvolupar amb plenitud les seves capacitats artístiques, intel·lectuals, científiques o empresarials sense independència, sense treure'ns Espanya del damunt. Si ens centrem en l'àmbit econòmic per a fer-ne un petit apunt, actualment patim al Principat de Catalunya –em centro en el Principat ja que el País Valencià pateix espoliació i les Illes també–, patim una espoliació fiscal, allò que els nostres polítics gairebé sense donar-li importància en diuen dèficit fiscal, de 22.000 M€ l'any, quan el pressupost del que disposa la Generalitat aquest any 2009 és de gairebé 37.000 M€. És a dir, visualitzem-ho bé: Espanya es queda cada any una bossa plena d'impostos dels catalans equivalent al 60% del pressupost de la Generalitat. Això és cada any! Amb aquest pressupost és impossible administrar decentment i amb la qualitat adequada una població com la del Principat, que en aquests moments ja passen dels set milions llargs. En canvi, amb aquests 22.000 M€ dels impostos dels catalans que ara se'ns queda Espanya podríem millorar i molt la sanitat, les escoles...Pensin que una llar d'infants val una mica més d'1 M€ i ara se'ns en queden 60 M€ diaris. Un hospital comarcal de primer nivell, equipat de dalt a baix, amb els darrers serveis i equipaments, val entre 55 M€ i 60 M€; el que se'ns queden en un dia. Com deia, amb aquests diners podríem millorar la sanitat, les escoles, les universitats, fer infraestructures de futur o millorar les pensions dels nostres jubilats. Seríem uns dels països més rics d'Europa mentre que ara, després de pagar impostos a Espanya, ens situem a la cua de les autonomies espanyoles.

Perquè es facin una idea de l'esforç fiscal que estem fent els catalans del Principat per a mantenir aquest muntatge anomenat Espanya ho podem comparar amb Europa. Europa, tota la potència econòmica que és la Unió Europea amb més de 300 milions de ciutadans, dóna a Espanya, perquè Espanya diuen que són pobres, 8 M€ diaris (2.900 M€ a l'any). Recordin aquesta xifra. I el Principat de Catalunya, un petit raconet d'Europa, amb una mica més de set milions de ciutadans, dóna a Espanya –o els nostres polítics ho permeten, també cal parlar clar– 60 M€ diaris (22.000 M€ l'any), amb el mateix argument és clar: perquè diuen que són pobres i que els catalans hem de ser solidaris. Aquesta situació no la corregeix ni arregla cap nou finançament. Espanya s'ha acostumat a viure dels diners dels catalans, i només la independència i per tant, comencem-ho a dir sense por i amb claredat, només l'existència d'un Estat català acabarà amb aquesta situació d'espoliació fiscal continuada que afecta de forma directa el benestar material dels catalans. I sense Estat propi tampoc salvarem la nostra llengua. I sense un Estat català tampoc recuperarem la nostra història ni s'ensenyarà a les escoles. No queda cap dubte que la millor política econòmica i la millor política social que podem fer és assolir en primer terme la nostra independència. I convé que ho fem ràpid.

El dia 13 de desembre no només aniran a votar tots vostès, sinó que a través de tots vostès hi anirà a votar l'autèntic esperit de Catalunya. El dia 13 tots vostès tindran l'honor de ser portadors de la flama de la memòria de tots aquells catalans que han anhelat i lluitat per la llibertat i existència de Catalunya. I tindran a

les seves mans la responsabilitat de donar el pas, un pas ben ferm, per a oferir un futur digne i pròsper a les futures generacions de catalans. Quan vagin a dipositar la papereta de la nostra llibertat, els demano que s'aturin uns segons. Mirint-se-la. Tinguin presents i honorin, honorin, tots aquells patriotes catalans, homes i dones, que ens han precedit perquè és el seu exemple el que ens donarà la fortalesa i coratge necessaris per a assolir la victòria definitiva.

Si cada 11 de setembre els catalans commemorem el Dia de la Resistència, posem-li el nom que toca: el Dia de la Resistència, fem que aquest 13 de desembre d'enguany es converteixi en el principi de la nostra victòria. Per tots aquests motius, els demano que votin sí a la dignitat de Catalunya i dels catalans. Que votin sí a la nostra independència. I que ningú obliidi, ningú obliidi ni un sol moment, que els catalans som un poble vencedor. Si no fos així, avui dia, ja no seriem catalans.

Moltes gràcies.

Josep Castany

Director General de Catalunya Acció

Castellbisbal (Vallès Occidental), 27 de novembre del 2009